

Werk

Titel: Petri Petiti Philosophi & Doctoris Medici Parisiensis De Sibylla

Untertitel: Libri tres

Autor: Petitus, Petrus

Verlag: Lankisch; Guntherus

Ort: Lipsiae; Lipsiae

Jahr: 1686

Kollektion: VD17-Mainstream

Gattung: Altertumskunde

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN737373385

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN737373385>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=737373385>

LOG Id: LOG_0004

LOG Titel: In Libros De Sibylla Præfatio.

LOG Typ: preface

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain these Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

In libros
DE SIBYLLA
Præfatio.

ullo plures extant conscripti do-
torum virorum de Sibyllis li-
bri, eo grauior me cura inces-
sit, quam homines de isto consilio meo opi-
nionem habituri sint, dum me videbunt
argumentum iam satis superque, ut vi-
detur, ab aliis explicatum, denuo incu-
di reddere, ac noua opera recentatum
ponere, ceu quicquam potuerim in eo
inuenire, quod priorum diligentiam fu-
gerit. Itaque metuo equidem, ne me sta-
tim multi ex titulo explodant. Quid
igitur? Quia complures ante me de
Sibyllis scripserunt, non licebit mihi in
eadem palæstra exercere ingenium me-
um? Quia multi existunt literarum

osores, multi alienæ industriæ oppugnatores, mea ipse reperta tenebris damnabo? Absit ut talibus terriculamentis me a proposito abduci patiar. Quin spero non defuturos lectores eius æquitatis, ut prius quid hoc in nouo opere afferam, perspicere velint, quam de illo iudicium ferant: eius autem candoris, ut cum serio ipsum ac diligenter euoluerint, non me in eo elucubrando inutilem omnino operam posuisse fateantur.

Id quanquam meo iure postulare videor, ac futurum confido; visum est tamen ad præuertendis aliorum suspiciones pauca hic de meo instituto attingere, quo libentius omnes ad eius, quem offero, libri lectionem accedant.

De Sibyllis ago, immo de Sibylla, quod nomen cur singulariter usurpem, totius libri intentio & series declarat. De Sibylla inquam, verum longe alio modo & iudicio, ac qui de Sibyllis hactenus scripserunt. Illi testimoniis ex

Varrone & aliorum auctorum lectione congerendis potius, quam pensitandis, quam essent diligentes ostendere voluerunt: nihil interim expiscati, nisi quod ad rem Christianam, ac fidem illi arrogandam, atque auctoritatem conciliandam, pertinere videretur. Ad hunc dumtaxat scopum omnis eorum industria & labor collimat. Mibi vero propositum est, non historicum modo me, aut criticum, aut theologum præstare Sibylla, sed etiam philosophum. Quod non ideo profiteor, ut aliquid mihi maius supra alios arrogem; sed ut omnes ex hac confessione melius præsentis operis ingenium & rationem dignoscant. Quid enim hinc sequatur, iam omnes cordatos puto intelligere; nempe ut longe alia, hoc modo contemplanti, rerum facie & apparatu se offerat mihi Sibylla, multoque amplio-rem aperiat campum, atque iis qui Sibyllina attingunt, eorum tantum ora-

PRÆFATIO.

culorum causa, quæ de Christo & Ecclesia circumferuntur.

Enimuero si me iisdem finibus coerceri vellem, difficilius fateor vitare possem, quin, quod metuendum mihi dixi, id accideret, saepe ut, imprudens licet, in aliorum vestigia incurrerem, atque etiam, quod summe abominor, compilator aut plagiarius audirem: quorum duorum utrum magis detester, non facile dixerim. Nunc mihi quo dixi proposito in Sibyllæ res & præscita inquirenti, ea conuenit diligentia, quæ nihil Sibyllinum a se alienum putet. Cui consentaneum, ut quæ alii, ut parum proposito suo necessaria, consulto omiserunt, studiose mihi, ut meo congruentia, undiquaque expiscanda fuerint atque explicanda. Hinc sane factum est, ut non solum de natura Sibyllæ, corporis temperamento, animi indole, vaticinandi facultate, & causis dicendum fuerit: sed etiam alia multa his

affinia & adiacentia, ex eorum genere quæ Hippocrates τὰ ἔξωθεν vocat, Philosophi etiam τὰ ἔξω, fuerint necessario adiungenda. Patria, inquam, educatio, & victus ratio, vita longa, solitudo, peregrinationes, antra in quibus habitasse dicitur, mors, sepulcrum, epitaphium; omnia e veterum monumentis expressa.

In quibus interim persequendis me interdum ingenio obsecutum meo, ultra etiam limites euagatum non diffitebor: dum materia inuitante in quadam diuerto, non quidem abhorrentia plane a proposito, sed tamen non valde necessaria. Quo in genere est interpretatio allegorica antri Nympharum in portu Ithacensi, ab Homero graphice expressæ in Odyssea. Quam expositionem a Porphyrio acceptam, Sibyllæ specuum occasione, illustrare atque etiam tutari aduersus Cæsaris Scaligeri censuram visum est. Nec potui temperare porro,

quin multa de priscis Graciæ ariolis, & principe omnium, ut ego arbitror, Sibylla referens, nonnullorum posterioris ævi vatum, atque in primis Michaelis Nostradami, in Gallia nati, prædictionumque centuriis celeberrimi, mentionem facerem. Quæ si quis tetricus, ut aliena a proposito, explodere audebit, meque in his abusum otio & literis contendet; videat ne iustius ipse temeritatis arguatur, dum Platonem, Polybium, Liuium, Plutarchum, Galenum, Erasmus, Cardanum, Bodinum, & alios complures viros magnos, atque extra ingenii aleam positos, eadem censura explodendos non diiudicat.

Sane non video, quid tantopere diuerticula offensionis habeant, si nihil interim eorum, quæ ad rem pertinent, omittatur, quo minus proposita disputationi ad plenum satisfiat; isque adhibeatur modus, ut neque remotiora sint ab iis quæ aguntur, nimisque e longin-

quo petita, neque diutius lectorem morerentur. Immo his conditionibus admittenda esse contendo, præsertim in opere satis prolixo, parumque benigna materia & ingenii capace: qualis profecto hæc est, quam suscepi tractandam, si remota omni rerum extrinsecus incidentium specie, in se nuda spectetur.

Tum si qui me in rebus parum fide dignis atque ipsa vetustate suspectis nimis credulum & diligentem fuisse arguent, dum omnia quæ de Sibyllæ oraculis & gentium sacris veteres prodiderunt amplector, multa antiquos vates de futuris ad verum respondisse defendo: sciant, me non alia potiore indicatur a inuita mentoue hanc operam condixisse, quam ut illa, quæ multi pro fideis aspernantur atque repudiant, fide non indigna ostendam. An tibi, Quiritator, hæc falsa sine testimonio, sine solida ratione, iactanti vis credi potius, quam summorum totius aui auctorum

consensui, qui hæc historica fide in literas miserunt? Quorum auctoritas cum tanti in aliis ponderis ac momenti apud omnes sanos habeatur: equidem non video, cur in unius Sibyllæ negotio, atque aliis ethnicorum superstitionibus, ita iaceat, ut quæ iidem magni auctores de hisce rebus prodiderunt, ne digna quidem videantur, quæ in disputationem adducantur, ut quid de his sentiendum sit constituatur. Tu vero (placet enim verbis Apuleii, quibus similem cuiusdam contumaciam coercet, uti) crassis auribus & obstinato corde respuis, quæ fortasse vere perhibeantur. Minus hercule calles, prauissimis opinionibus ea putari mendacia, quæ vel auribus noua, vel visu rudia, vel certe supra captum cogitationis ardua videntur; quæ si paulo accuratius exploraris, non modo compertu euidencia, verum etiam factu facilia senties.

PRÆFATIO.

Valeant igitur isti antiquæ eruditionis
osores, literarumque destructores, qui
nihil, nisi quod ipsi viderunt, aut quod
usu obuium omnibus tritumque est, cre-
dere volunt. Mibi providentiæ maie-
statem contemplanti, ordinemque uni-
uersi, in quem nullæ non rerum vices,
nulla non rationum omnigenum varie-
tas & distinctio incidit, pridem hæc sen-
tentia sedit, nihil omnino eorum quæ
in magnorum auctorum monumentis
occurrunt, quantumuis inusitatum &
stupendum, sine valida & evidenti ra-
tione esse repudiandum. Hæc autem
vna est ratio, si hæc fieri non potuisse
idoneis argumentis probetur. Fuerint
illa quidem superstitiosa & friuola, ca-
codæmonum fraude inducæta, non ta-
men propterea neganda, aut indigna
cognitione: cum ex iis maxime intel-
ligatur, qualibus vitæ e tenebris & ca-
ptiuitate Deus per Filii sui gratiam mor-
tales eduxerit. Quemadmodum enim

artis medendi utilitas nulla ex re melius, quam ex morborum, quos depellit, variis molestiis & periculis cognosci potest; sic neque Dei optimi maximi misericordia & bonitas ineffabilis aliter clarius innotescat, quam si quis errorum atque superstitionum portenta consideret, quæ Christus, ceu densissimas nubes, immo plusquam Cimmerias tenebras, in hunc mundum prodicens, lumine suo animis hominum depulit. Quo sane consilio me ad hanc de Sibylla, quæ magna earum superstitionum pars fuit, commentationem impulsam profiteor.